

Augusztus 15. – Szűz Mária Mennybevétele A – B – C

*Magasztalja lelkem az Urat,
és szívem ujjong megváltó Istenemben.
(Lk 1,46.47)*

Olvasmány

Jelenések 11,19a; 12,1-6a.10

Én, János láttam, hogy az égen feltárult az Isten temploma, és láthatóvá vált a szövetség ládája. Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, kinek öltözete a nap volt, lába alatt a hold, fején pedig tizenkét csillagból álló korona. Áldott állapotban volt, kiáltozott gyötrelmében és szülési fájdalmában.

Majd egy másik jel tűnt fel az égen: egy nagy, vörös sárkány. Hét feje volt és tíz szarva, és mindegyik fején korona. Farkával lesöpörte és a földre szórta az ég csillagainak egyharmadát.

Azután a sárkány odaállt a szülő asszony elé, hogy mihelyt megszülni, elnyelje a gyermekét. Az asszony fiút szült. Fiúgyermeket, aki majd vaspálcával kormányozza az összes nemzetet. A gyermeket elragadták, és Isten trónja elé tették, az asszony pedig a pusztába menekült, ahol az Isten helyet készített számára.

Ekkor harsány hangot hallottam az égen: "Eljött Istenünk üdvössége, ereje és országa! Eljött az ő Fölkentjének uralma!"

Szentlecke

1 Korintusiaknak 15,20-27c

Testvéreim! Krisztus feltámadt a halálból, elsőként a holtak közül. Egy ember által jött a halál, és egy ember által jön a holtak feltámadása is. Amint ugyanis Ádámban mindenki meghalt, úgy Krisztusban mindenki életre kel. Mindenki akkor támad fel, amikor sorra kerül: először Krisztus, majd amikor ő eljön, azok is mindannyian, akik Krisztushoz tartoznak. Azután következik a vég, amikor Krisztus átadja az Istennek, az Atyának az uralmat, miután minden felsőbbséget, hatalmat és erőt megsemmisített. Addig kell ugyanis uralkodnia, amíg ellenségeit mind lába alá nem veti. Utolsó ellenségként a halál semmisül meg, mert hisz "hatalma alá vetett mindent".

Azokban a napokban Mária útrakelt, és a hegyek közé, Juda egyik városába sietett. Belépett Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, szíve alatt megmozdult a magzat, és a Szentlélek betöltötte Erzsébetet. Hangos szóval így kiáltott: "Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse! De hogyan lehet az, hogy Uramnak anyja látogat el hozzám? Mert íme, amikor fülemben csendült köszöntésed szava, örvendezve felujjongott méhemben a magzat! Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!"

Mária megszólalt: "Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben! Mert tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát, lám, ezentúl boldognak hirdet engem minden nemzedék. Nagy dolgokat művelt velem a Hatalmas, szentséges az ő neve! Irgalma nemzedékről nemzedékre száll, mindazokra, akik félik őt. Nagyszerű dolgot tett karja ereje, széjjelszórta mind a gőgös szívűeket. Lesöpörte trónjukról a hatalmasokat, és felmagasztalta az alázatosakat. Az éhezőket elhalmozta minden jóval, de a gazdagokat elküldte üres kézzel. Felkarolta gyermekét, Izraelt, megemlékezve irgalmasságáról, amint atyáinknak megígérte: Ábrahámnak és utódainak mindörökre!"

Mária ott maradt még körülbelül három hónapig, azután visszatért az otthonába.

Elmélkedés

A mai evangéliumban részt vehetünk Mária és unokatestvére, Erzsébet találkozásán, és hallhatjuk Mária nagy hálaadó dalát, ami válasz mindarra, amiben Isten részesítette. Az ének Isten nagyságát ünnepli, hatalmát és irgalmasságát, örök hűségét, amely elkíséri az embereket a halálon keresztül az Istennel való örök életre. Ezért példa és tanúság nekünk Mária élete és mennybevétele.

Mária imádkozik. Imája egy dal. Nem hallunk kérést, csak dicsőítést és hálaadást. Olyan ember imádkozik, aki megtapasztalhatta, milyen nagy Isten. Ezért hangzik így az első szó: "Áldjad, lelkem, az Urat!" Szó szerint azt jelenti: Tedd naggyá! Úgysem gondolhatsz elég nagyot Róla. Ő mindig – még nagyobb. "És örvendezek Istenemben", ki kell kiabálnom ezt az örömet. Mert én csak egy egyszerű, jelentéktelen teremtmény vagyok. De Isten ismer engem – és lát engem.

És ha életünket szemléljük: Hányszor "művelt nagyot" megszámlálhatatlan apróságban. "Irgalma nem szűnik meg soha". Ha bűneink vörösek lennének, mint a skarlát – Isten irgalmas. Van szíve – mindannyiunkhoz.

Mária tudja, hogy Isten közel van hozzá egyéni életében. De megtapasztalja Istent a történelem uraként is. Bár az emberek büszkélkednek méltóságukkal, gazdagságukkal és hatalmukkal. De végül mégis – üres kézzel mennek el. Az Ő nagysága előtt – nem marad semmi.

Mert Máriának – csak Isten nagy! Ő a kicsik oldalán áll. A szegények a testvérei, az éhesek és a bánkódók. Az övéké országa. Mária Izajás próféta szavaival zárja imáját (41,8-10) "Felemeli szolgáját", nem hagyja cserben övéit. Mert Isten a hűség Istene: "Én választottalak téged – te! Ne félj. Veled vagyok! Megerősítelek. Segítek neked! Erősen tartalak győzedelmes jobbjommal!" Életünk értelme és egy közösség életének értelme: Hálás szívvel tanúságot tenni erről az Istenről, Aki vezet és összetart minket. (Részlet: Theo Schmidkonz: Mária – a hit alakja)